NAŠE ZEMĚ

Jarmila Lukešová, 8. A

Na té naší Zemi
je nám vážně hej
lesy, moře, pláže
je pro nás to nej!
Slunko na ni svítí
pojďte do kola
v trávě voní kvítí
léto nás volá.

Naše Země krásná
modrá planeta
nekoukejte na mně
a pojďte do světa.
Mnoho krásných míst
tu jistě najdete
tak neseďte doma
trochu se projděte.

Že to lehce zvládnem
mám svou jistotu
to je naše místo
Země k životu
je to všechno skvělé
klídek, pohoda
o to vše se stará
matka příroda.

Jenom jedna chyba
skládky a smetiště
z toho se dá stavět
už jenom letiště
vše se musí třídit
ne do jednoho!
Je tady Den Země
tak s chutí do toho!

KDY SE ZEMĚ SMĚJE

Nikol Zjadinová, Špánková Veronika, 7. A

Kdy se Země směje?
Když každý člověk recykluje.
Kdy Země pláče?
Když jí člověk ubližuje.
Naše zeměkoule,
má z nás velké boule,
ozon ji nechrání,
kdo z nás ji zachrání?
Naše výborná škola.
A kdo to bude ze školy?
Přece naši žáci.

NAŠE ZEMĚ

Miluše Vydrová, 8. A

Naše Země krásná
chci vám o ní říct
je jak hvězda jasná
pro nás je i víc.

Mnoho krásných míst
tu jistě najdete
tak neseďte furt doma
trochu se projděte.

Moře plné ryb
a na větvích ptáci
nemá mnoho chyb
roste nám do krásy.

Hrady, zámky
řeky, stánky
najdete jen u nás.
Projít se po památkách,
je opravdu prima.

Hlavně žádný nepořádek
na tý krásný Zemi.
Nebuď líný a třiď odpad
o to tě moc prosím.

ŠKOLNÍ LÍPA

Dnes bych chtěl vyprávět příběh o školní lípě, Nikdy se asi nedozvíme, jak se tam dostala, mohla jí zasadit nějaká třída, mohli ji zasadit učitelé anebo vítr zavál semena a ty tam vzklíčily. Jediné co o ní vím je to, že má asi přes 100 let a je vysoká jako 4 lidé na sobě.

Abychom se něco dozvěděli, musíme se vrátit v čase, když byla ještě malá.

Jako malá mohla i vidět, jak se staví škola. Viděla určitě i první učitele a žáky se školníkem, který ji zalíval.

Postupně jak rostla, tak si ji žáci nejspíš radši, protože vrhala studený stín a chránila před deštěm. Na podzim, když padá listí, taky to vypadá, jako když přistávají vrtulníky nesoucí semena.
Je to prostě stará skvělá lípa.

Marek Ritter, 7. A

POVÍDKA O LÍPĚ

Před dávnými lety ještě před Kristem vyrostla lípa. Ale ta lípa byla ledajaká, protože přežila dinosaury, meteority, vládu pavouků, pár blesků, povodně, nějaké války, třeba první světovou a druhou světovou, ale hlavně přežila vybudování světa, měst a obcí, ale divím se, že ji lidi nepokáceli a neudělali z ní stoly a židle. Ale co teď je rok 2013 a pořád žije a teď stojí před naší školou ZŠ Drnholec.

To je moje vymyšlená povídka o lípě.

Ondřej Šenk, 7. A

PŘÍBĚH LÍPY

V nově vybudované škole žil školní a školnice. Škola byla pěkná, ale chybělo to akorát vyhezčit před školou. Dlouho se přemýšlelo, potom školníka napadlo zasadit lípu. V létě při velkém vedru by se mohl pod ní schovat. Na jaře by zase slyšel cvrlikání ptáčků. Lípa rostla a rostla. Za několik roků byla velká a vysoká. Jak byla velká, dlouhá a krásná tak se její list stal znakem ZŠ Drnholec.

Postupem času viděla, jak žáci chodí do školy, s úsměvy na rtech, a ze školy s vědomostmi v hlavě, to jí ohromně těšilo.

V zimě neměla žádné listí, proto ji chtěli skácet. Už jenom slyšela zapnutou motorovou pilu, která se za chvíli vypnula. Školník si vzpomněl, co s ní prožil v létě a na jaře. Tak ji nechal stát před školou.

Doteď je ozdobou školy.

Petr Záhorzský, 7. A

LÍPA

Povím vám příběh naší lípy, která před školou stojí už léta. Zažila s námi úspěchy, zklamání, radost i smutek. Prožila s námi každé naše vysvědčen. Teď vám povím, jak naše lípa musí snášet změny ročních období.

Na jaře je naše lípa velmi hravá, protože kolem její rozkvétající koruny létají včeličky, které opylují květy.

Léto je období, kdy se všichni těšíme na svá vysvědčení a na prázdniny. Lípa je v tomto období stejně šťastná jako my. Chcete se dozvědět ještě trochu zajímavostí?

Tady jsou! Naše lípa svými větvičkami snímá naše vysvědčení. A proč? Když budeme vycházet z 9. třídy, z rozkvetlé letní koruny s poledním vysvědčením upadne kousek větvičky, bude to ta „kamerka“, která nám bude přinášet štěstí. Všechny naše vysvědčení budou v té jedné větvičce.

Na podzim lípa ztrácí své listnaté žáky, které opadávají z její koruny. Nachází se chvíle, kdy se vracíme do školy. 1. 9. se vždy usměje. A jak to poznáme? Pozvednou se 2 větvičky na levé straně koruny. Na tento okamžik se vždy těším.

Zima je poslední a nejmrazivější období. Pro lípu nejhorší. Chudáček lípa musí celou zimu vydržet bez „oblečení“. Možná vás to překvapí, ale lípa před naší školou si všechny naše koulovačky, stavění sněhuláků, vytváření andělíčků fotí svým kmenem. Když někdo lípu skácí, kmen bude plný vzpomínek.

Jak jste slyšeli nebo jste si všimli, v půlce února naší lípě sebrali její kamarády, kteří tady s ní rostli dlouhých dvacet let.

Naše lípa je pro nás důležitá jak pro život, tak pro prostředí. Jestli chceme naši starou kamarádku udržet před školou ještě dlouho, měli bychom kolem ní udržet kamarádství a pořádek.

Michaela Šedivá, 6. A

MOUDRÁ PANÍ

Ranní déšť už ustal, proudy dešťových kapek pomalu stékaly po lipových listech. Jakmile stekla poslední kapka, v okolí se rozlehlo ticho. Nešel slyšet zpěv ptáků, křik dětí... Nic jen ticho. Prázdnota zalila starou lípu. Smutná a osamělá lípa. Ano to jsem já. Viděla jsem věci zlé i dobré. Věci, které by nechtěl nikdo vidět. Bitky, řev, moje tři hodiny spánku. Ale dneska? Nic... Nic se tu neděje, jen nuda. Nikdo si mě ani nevšimne. Jsem snad neviditelná? Nebo snad mrtvá? To já nevím, ale jedno vím jistě. Strávím tu ještě hezkých pár let. Vidím malé dětičky a za pár let odtud odchází dospívající mládež. Něco utíká rychle a něco pomalu. Kdybych jen mohla se zvednout a utéct. Někam na louku, do lesů, kde nejsou žádné odpadky, pach a výfukové plyny. Jít prostě někam do přírody. A mít od všeho klid.

Monika Václavíková, 8. A

DOPIS PSANÝ ŘEKOU DYJÍ

Jsem řeka Dyje. Jsem voda. Jsem tu stále. Neustále se opakuji. Vlévám se do jiných řek, pak do moří a nakonec oceánů. Voda je tu stále. Vypařím se, ale potom znovu naprším a jsem tu zase. Opakuji se, ovšem nezapomínám. Jsem tu od počátku všeho. Viděla jsem a slyšela toho spoustu. Slyším, když jsou lidé kolem mě a řeší své problémy, nebo si jen užívají volné chvilky. Jak se lidé mění a doba s nimi. Tím, jak se vše mění, tak se změnilo i chování ke mně. K vodě. Dříve se ke mně lidé chovali ohleduplněji. Někteří mě měli ve velké úctě. Teď se sice někteří jedinci najdou, ale to je vzácné. Odpadky kolem břehů, vlévání různých chemických splašků a mnoho dalšího, co mě ničí, to mě mrzí. Lidem dávám život. Bez vody by přece nebyl. Jistě je mnoho věcí, co lidem dává život. Jenže oni si ničeho neváží! Ale potěší mě, když se začínají vzpamatovávat a uvědomovat si, co způsobují. Že míří k svojí vlastní záhubě. Těší mě, když se snaží tomu zabránit. Jenže se musím stále připomínat. Musím lidem připomínat, že voda je mocná. Lidé toho moc nezmůžou. Když budu chtít, zvítězím. Je potřeba to dávat najevo. Například povodněmi. Je to úžasné, vidět jak se ta neuctivá lidská

rasa bojí. Chcou se rozutéct jako hmyz, který je lapen do pasti. A tak se bude všechno opakovat, dokud se naprosto s celou přírodou nevzbouřím a nezničím to, co mě ničí.

Nebo se ke mně začnete chovat tak, jak máte?

Nikola Mandíková, 8.A

DOPIS PSANÝ ŘEKOU DYJÍ

Milí Dyjáci.

Už celé roky protékám pod drnholeckým mostem. Hodně jsem toho zažila, a proto se s vámi chci podělit o své zážitky.

Jsem řeka jako každá jiná. Mám lidi ráda, ale jen to té doby, než do mě začnou házet různé odpadky. To se pořádně naštvu a nejraději bych se rozvodnila. Ale to mě vždycky za chvíli omrzí. Nebaví mě být na lidi dlouho naštvaná.

Potěší mě, když se za mnou lidi nebo děti chodí dívat a krmit kačenky, nebo jen tak, když se se svými psy prochází po mém pravém břehu směrem k lesu.

Občas se někdo zastaví na mostě a obdivuje mě, nebo se mi někdo u břehu zpovídá se svými problémy. Tak ráda bych jim pomohla, ale někteří jsou rádi i za to, že si u mě můžou odpočinout a aspoň na chvíli na všechno zapomenout. A v zimě, když zamrznu, velcí, malí i dospělí vezmou brusle a bruslí na mě. Ale léto mám radši, protože když je led tenčí a nějaké dítě se propadne, nemůžu nic dělat. Potom jsou na mě většinou naštvaní. Je tu zase jaro a brzy bude léto, tak se těším, až se za mnou zase někdo zastaví.

Vaše Dyje. Lucka Šulanová, 8. A

DOPIS PSANÝ ŘEKOU DYJÍ

Vážení občané Drnholce,

Chtěla bych vás poprosit, abyste do mě neházeli odpadky. Já vím, že jsem stará, ale nezasloužím si, abyste mě znečišťovali. Zažila jsem toho hodně, byla jsem tu ve starověku a jsem tu s vámi dodnes, ale prosím vás, nedohazujte do mě odpadky. Při povodních jsem se bála, že ohrozím lidi. Z mého koryta tekla voda až tak daleko, že ohrožovala domy a dobytek. Měla jsem strach. Museli zasahovat hasiči a záchranné čluny. Potěšil mě, když tu postavili čističku odpadních vod. Měla jsem radost, protože konečně můžou čistit vodu, kterou do mě lidé pouštěli, a já nebudu tolik špinavá. Na mém dně je plno věcí – pneumatiky, sklo, dřevo atd. Těším se labutě a kachny, až zase přiletí a na pejsky až je páníčci vyvenčí. Rybáři ke mně chodí lovit ryby, ale nepořádek tu nedělají. Vždycky po sobě nepořádek uklidí. Každý zbytek chleba hází labutím a kachnám.

Děkuji i vám, že se budete snažit, abychom tu mi nadále žili v čistotě.

Dyje

Daniel Vydra, 6. A

DOPIS PSANÝ ŘEKOU DYJÍ

Ahoj lidi,

já Dyje jsem už stará a zažila jsem neuvěřitelné věci.

Začnu tím lepším. Byly časy, kdy jsem byla ještě mladá a krásná, lidé v okolí si mne vážili. Nejlepší bylo, když se do mne chodily děti ke krásnému splavu, ten byl bohužel později stržen kvůli regulaci mého toku. Těšívám se na labutě, které tu se mnou zůstávají celý rok, nebo jiné pěkné ptáky, kteří si na mně staví hnízda. Nejvíc se mi líbí, jak zpívají, to se mi večer nejlíp usíná. Mám i hodně ryb, na které jezdí rybáři, aby něco ulovili, ale jezdí sem i fotografové, protože se jim líbí některá místa např. zátoky v rákosí.

No a teď to horší. Posledních pár let jsem trochu smutná a vůbec se mi nelíbí, jak se ke mně lidé, rybáři a další chovají. Hází do mne odpadky, umývají si ve mně auta a někteří do mne hází i autobaterie a továrny do mě vypouští jedovaté látky jako produkty výroby. Chtěla bych, abyste se ke mně chovali líp než doteď.

Děkuji vaše Dyje.

Michal Tábora, 6. A

PŘÍBĚH LÍPY

Ahoj! Mé jméno je Lípa Srdčitá. Stojím před drnholeckou školou už pěknou řádku let. Za tu dobu jsem toho prožila hodně. To dobré i to špatné. Možná bych se vám mohla popsat. Takže na začátek, nejsem žádný drobeček. Mám silný kmen, který by neobjali, asi ani dva lidé. Mé větve jsou vysoko, jsem ráda, aspoň se na mě nesnaží lézt ukřičené děti z prvního stupně, tak jako na mou starou známou přítelkyni Moruši. Mé silné větve vytváří obrovskou korunu, ve které našlo domov mnoho z mých ptačích přátel. Takhle to zní všechno hezky, že? Je tomu tak, ale jen tehdy, když svítí slunce, řekla bych tak celé jaro a léto. Koncem října se projevuje má druhá stránka. Mí přátelé listy to vycítí a postupně jeden po druhém ode mne začnou utíkat. Vždy mám na ně vztek. V půlce listopadu se mnou zůstanou jen ti, kterým na mně opravdu záleží, ale já je stejně nechám jít, protože je mi jich líto. A potom už jsem jen já, sama. Mé stavy se mění. Mám chuť pořádně si bouchnout do jednoho z těch aut, které pode mnou parkují. Ale potom m i dojde, že to je možná i mojí náladou a ne vždy za to můžou oni. Nástupem jara už jsem zase milá. Mí kamarádi se

začnou vracet a já jim vždy odpustím. Samozřejmě ani v dobré náladě bych to bez malého provokování nebyla já. Spadnutím pár listů za krk těm sprostým puberťákům nebo s pomocí větru zacuchání do vlasů. Tohle mě asi nikdy nepřestane bavit.

Někdy je mi i smutno, že tu jsem k ničemu, že nikdo mě nepotřebuje, jenže pak ze školy vyletí děti, začnou kolem mě poskakovat, točit se kolem mě a potom je mi zase dobře.

Na tomto místě stojím dlouho, doufám, že ještě dlouho budu. Život lípy je zajímavý.

Marie Pluskalová, 8. A

DYJE

Dyje už dlouho nebyla čistá nebo průzračná. V poslední době bývá zelená nebo hnědá. V roce 2002 ji postihly velké záplavy. Pak ještě v roce 2006, ale menší než v roce 2002. Do Dyje se vlévá Mikulovka (vodní potok, který vede od Mikulova). Dále po proudu je čistička, která přečerpává vyčištěnou vodu do Dyje. Když byste šli, dál po hrázi možná byste neviděli ani živáčka. Došli byste k přečerpávačce, která jenom někdy přečerpává. U mostu se stala nehoda, která zní takto: Auto vjelo do vody a hasiči ho museli vytahovat z vody. Nevím, jestli je Dyje kvůli nehodě znečištěná.

Tomáš Křižan, 7. A

DEN ZEMĚ

Patrik Vymazal, 6. B

Život na Zemi
začal už před miliony lety.
Žili tu dinosauři
velcí predátoři.
Přiletěl meteorit,
Všichni vyhynuli
až láva vyhasla
a prach usedl.
Tak za pár milionů let parta chlápků na Říp vystoupila
byl to Čech a jeho bratr Lech.
Pak tu byl Krok a jeho tři dcery
Kazi, Libuše a Teta.
Kazi léčila,
Libuše věštila,
Teta bohům sloužila.
Bleskosvod vymyslel Prokop Diviš.
A teď jsme tu my, ale to nuž dávno víš.

ZEMĚ

Michal Lukeš, David Lukačovič, Lukáš Šůstek, 6. A

Země, to je místo, kde žijem
kdo nám to bude chtít vyvrátit toho zbijem
pralesy mizí po hektarech
kdo za to může? No přece člověk

Re: my jsme lidi
jsme velký čuňata
kácíme lesy
a zabíjíme zvířata
(2x)

Člověk škodí Zemi už tisíce let
je na čase, aby to skončilo hned

dostali jsme druhou šanci, promarnili jsme ji
už je velmi pozdě,
naděje umírá poslední

RE: 2x

Příroda blahodárný zdroj života
už to nestíhá, je tu binec
musí to vymést
a to je náš konec

Re: my jsme lidi
jsme velký čuňata
brzy už tu nebudem
zbyde tu jen příroda
(2x)

RAP NA DEN ZEMĚ

Jan Sikora, Jakub Němec, Lukáš Marek, 6.A

Je tu jaro
nasadíme si rukavice
a nadupaný čepice

Ref: Den Země je tu každý rok
a odpadky do země háže jen cvok
naháže jich tam tisíce
po celý republice

To je cíl nejen všech raperů
naházet všechen odpad do kontejnerů

Ref:

Uklízíme odpadky
pro dobro naší Matky (Země!!!)

Ref:

PŘÍBĚH LÍPY

V dávných dobách dostal školník myšlenku, že by mohl zasadit strom. Ale problém byl jaký strom. Rozhodoval se mezi mnoha stromy, ale nakonec si vybral lípu. Školník lípu zasadil a lípa rostla a rostla a školník stárl a stárl. Školník musel brzo vstávat a o lípu se starat. A na druhý den přišel šok. Školník umřel a lípa byla čím dál tím víc větší. Lípa je tu dodnes a nový školník se o ni stále stará. Stojí před naší školou a to je konec příběhu.

Ondřej Plachý, 7. A

ŽIVOT LÍPY

Můj začátek života byl před nějakým domem. Byla jsem semínko, neměla jsem takovou inteligenci. Lidi mě tu dobu neviděli, tak se stalo, že po mě šlapali a bolelo to jako čert. Po delší době jsem už nějak vyrostla a můj život se lepšil. Učila jsem se tak, že jsem poslouchala to, co si lidé říkají. Když začaly nějaké prázdniny, začala jsem se nudit. Když jsem zase vyrostla, byla jsem chytřejší a chytřejší. Moc mě to nebavilo učit se to samé, protože docházeli noví žáci. Uběhla zase nějaká doba a já jsem veliká. Zjistila jsem, že se mi přestalo tak dobře dýchat, a to kvůli tomu, že kolem mě projížděly nějaké stroje, které ze zadní části vypouštěly plyny. A ne lidské, prostě nějaký kouř. Možná to je ještě kvůli tomu, že nějací lidé na mě házeli papírky atd. Broučci na mě taky nejsou velmi dobří, protože furt ve mně žijí, a to bolí. S nějakýma holkama a klukama jsem se kamarádila, někdy se mi zdálo, že slyší, co říkám. Slyšela jsem od někoho, že by chtěl, aby škola vybouchla, ale to já nechci. Mám ji ráda.

Uběhla dlouhá doba a já jsem stará. Větve mě bolí, listí mi dříve opadává a žáci nejsou milí jako

dříve. Plivou na mě a já se začínám nudit, dokonce spím, i když není zima. Už si ani nepamatuju některá jména učitelů. Moc si přeju být zase mladá, a to ještě tady budu žít dlouho. A současnost je furt stejná. Nic nedělám, nikdo si se mnou nehraje. Taky kdo by si se mnou chtěl hrát? Jsem stará lípa a ne mladá jako oni. Snad se ještě někdo najde.

Patrik Vrška, 6. B

DEN ZEMĚ

Tomáš Foltán, 4. A

22.4. je Den Země,
Odpadky jdou ke mně.
My je nejen sbíráme,
my je i vyhledáváme.

Se třídou jdem ven,
to je krásný den!
Zařve si Hyneček:
„To je ale hrneček!“
Kousek vedle papír leží,
Milošek už pro něj běží.

Do popelnic všechny zbytky,
ochráníme vonné kytky.
Plasty do kontejneru letí,
ty v přírodě zvířatům škodí.

Hlavní je, že naší Zemi to prospěje,
ta se snad i zasměje.

DEN ZEMĚ

Žáci 4. A

My jsme žáci čtvrté A,
vyrážíme do lesa.
Odpadky, když vidíme,
do tašky je hodíme,
vše hned správně roztřídíme.

Sára plasty, papír hlídá,
ví, co na svačinu každý mívá.
Běda, když se někdo splete,
copak čtvrťák třídit nedovede?

Přírodu čistou chceme,
proto všude kontejnery zavedeme.
Aby bylo všude čisto, milo,
a přírodu to smetí nezabilo.

DEN ZEMĚ

Steve – Karel Laskovský, 3. A

Naše celá planeta,
je odpadky pokrytá.
Pusím se do uklízení,
ať uklidím celou Zemi.

Les je odpadků plný,
z kabátu mi padají kousky vlny.
Posbírám je hned, ve stromě je med.
V dálce jsou 3 popelnice,
honem běžím do světnice.
Odpadky pak s sebou,
celé tělo i ruce mě zebou.

Třídím odpad jako blesk,
uklidil jsem celý les.
Pomůžou mi kamarádi,
vždy přijdou určitě rádi.

Uklidil jsem fůru špíny,
vidím prostor čisté hlíny.
Pomůžeme naší Zemi,
i když uklízet nechce se mi.

PŘÍBĚH LÍPY PŘED NAŠÍ ŠKOLOU

Naše lípa už tady stojí dlouho. Jednou ji řezali větve, protože byla zarostlá větvemi.

Naše lípa viděla dojíždějící, třeba: Jevišovku, Nový Přerov, učitele, autobusy a děti z Drnholce.

Naši lípu potěšilo, že může být na světě, že ji zasadili. Když tady tu školu začali stavět, lípa nebya velká jako dnes a říkala si: „Konečně nebudu sama, budu tady mít malé a velké rošťáky.“

Tadeáš Malík, 3. A

O LÍPĚ

Žáci 1. A

Byla jednou jedna lípa. Žili v ní panáčci, kteří zalévali květy. Jeden spadl ze stromu. Našel ho chlapeček a vzal si ho domů. Všichni ho hledali. Chlapec panáčka vrátil. Všichni se radovali.

LÍPA

Anna Šedivá, Adéla Byloková, 2. A

Lípo, lípo, lípičko,
známe tě už mnoho let.
Těšíme se na tvůj květ.
Tvůj květ je léčivý
všechny nemoci zahubí.
Stůj tu aspoň 100 let
ať mají ptáčci kde sedět.

LÍPA

Markéta Plucarová, 2. A

Lípo, lípo voňavá,
voníš jako květ,
stojíš tady už aspoň 100 let.
Máme tě moc rádi,
a jsi hezká, jaká jseš.
Jsi nejhezčí ze všech stromů,
chtěla bych tě mít u našeho domu.

LÍPA

Nela Kuchyňková, Barbora Fibigerová, 2. A

U té naší školy,
lípa krásně voní.
Listy má ve tvaru srdce.
Viděli jsme holubice.
Lípa je náš státní strom,
nemůžu ho vzíti dom.
K lípě se těšíme,
do školy běžíme.
Má léčivý květ,
rozvoněla celý svět.
Lípo, lípo, ty se máš,
krásně se nám zelenáš.

LÍPA

Byly jednou tři semínka. Dýňové, melounové a lipové, ale dvě semínka dýňové a melounové se mu posmívaly, že je moc malé. Jednoho dne přišlo jaro. Dýňové semínko bylo dýně, melounové bylo meloun a lipové byla velká lípa. A doteď je před naší školou a poslouchá, jak se učíme a když nás paní družinářka pustí domů, tak poslouchá, jaké jsme měli známky ve škole, a vždycky v noci šumí a taky slouží jako výborný deštník a jsme rádi, že ji máme před naší výbornou školou.

Kateřina Jandová, Vojtěch Marx, 2. A

TEXT O RECYKLACI

Samuel Barták, Jakub Křivánek, Roman Machala,
Jan Tisoň, 5. A

1. Recyklujte zemi, nebuďte líní,
pojďte všichni s námi, ať je to tu hezký.
REF: Recyklace všechno změní, půjde to k lepšímu
pohledu našemu.
2. Myslete na budoucnost vašich dětí,
ať se tu v budoucnosti neudusí.
3. Nepalte pet lahve, jezděte na kole,
ať pól neroztaje, ať to tak zůstane.
REF:
4. Každý odhozený odpad bude ekologie propad,
proto recyklujte odpad.
5. Teď vám řeknu, co mě napadá:
„Nesprejujte graffity, ať to v obci vypadá“.
6. Nekácejte lesy, z čeho pak budem dýchat?
Vzduchem se přece nesmí plýtvat.
REF:
7. Chraňte přírodu, nebo spadnete na bradu,
třiďte odpadky a odvážejte je na skládky.
8. A kdo neví, o čem tady rapujeme,
ať si najde na netu slovo EKOLOGIE!!!